

τῶν παιδιῶν γεννῶντας τὴν σύγχυση καὶ τὴν ἀμφιβολία, τὸ μεγαλύτερο αὐτὸ κακὸ γιὰ τὰ παιδιά. Κ' ἔτσι πάει λέγοντας. Ἀγίτω δὲ τὸν ἰδιαιτεροῦ τοῦ καθενὸς τρόπο στὴ διδασκαλία καὶ στὶς σχέσεις του μὲ τὰ παιδιά. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πρέπει νὰ πασχολήσουν τοὺς κ.κ. Ἐκπαιδ. Ἐπόπτες, ἂν θέλουν νὰ πετύχῃ ὅ,τι ὀνειρεῖνται, δηλαδὴ τὴ δημιουργία λαϊκοῦ σχολεῖοι σύμφωνα μὲ τὴν ἀνάγκη καὶ τὸ σκοπὸ τῆς ἀναμόρφωσης τοῦ Ρωμοῦ. Καὶ ἐπαναλαμβάνω: Πρῶτα Διδασκαλεῖα, δεύτερο δασκάλους, ἀφοῦ γίνουν τὰ διδασκαλεῖα, κῦστερα καριέρα λαϊκὸ σχολεῖο.

ΘΡΑΚΙΚΟΣ

“ΛΟΥΤΡΟ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ,,

Ἄπ' τῆς ζωῆς τὸν κάματο φρουγμένη
τὴ σάρκα μου στὴν ἀγκαλιά σου κλείνεις
κι ἅπ' τῆς στεριάς τὴ λάθρα λυτρωμένη
πλέει μὲς στ' ἀπέραντα γλυκειὰς γαλήνης.

Ὡ νὰ εἰμποροῦσες ὅμοια ν' ἀπαλύνεις
κι ὅ,τι κακὸ βαθεῖά μου μέσα μένει
καὶ τὴν ψυχὴ μου ἂν ἦταν νὰ ξεπλύνεις
ἅπ' ὅσα κρίματα εἶναι βαρυμένη!

Ποιὰ θάλασσα, ποιὸ πέλαγο θὲ νᾶρθει
σὺν ποῖο ποτάμῳ κλωθογύριστο ταχὺ
μὲ μιᾶς νὰ πάρει τὴ σπορὰ πού ἐσπάρθη
ἀπὸ κακίες μὲς στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ;

Φθόνοι καὶ μίσση, πάθια κ' ἔχτρες, ζήλεια
τὴν ἔχουνε γιομίσει ὥς τὰ χεῖλια.
Σύρα.

ΛΑΥΡΑΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΙΑ

Τὰ γόνάτά σου ἀγκάλιασα καὶ σύρθηκα στὸ χῶμα.
Κ' ἤμουν χλωμὴ κι' ἀνάτρεμα σὺν τῆς ἐλίας τὸ φύλλο
Πονοῦσα, μὰ τὰ χεῖλή μου ν' ἀνοίξω δὲν μποροῦσα,
μονάχα ἀναθωρώντας σε τὰ μάτια σου ζητοῦσα.

Τὰ μάτια σου, τὰ μάτια σου! ἄλλοι, βραχνᾶ τρομάρα
πῶς μ' ἐσφιγγε, πῶς μ' ἔπνιγε. Τὰ γύριζες ἄλλου
κουφός, βουβός, κι' ἀσάλευτος κι' ἐγὼ σὺν τὸ καλὸ μὲ
τρεμούλιαζα ὅταν κοιτάει μεσ' τὸ βαθὺ ποτάμι.

Ρήγισσα ἐγὼ περήφανη, μπροστά σου ἤμουνα σκλάβη
μὲ ζήτησιὰ γυρεύοντας ἀγάπην ἅπ' τὴ ματιά σου
τοῦ κάκου. Μακριὰ ἀπὸ μένα ὡς εἴταν ἀραγμένη,
μ' ἀντιφῆγγο ὀχτρικοῦ ἡλιοῦ τὴν εἶδα φλογισμένη!

Κι' ἀμίλητη σωρῶστηκα σὺν τὸ σπασμένο ἀσάχι
ὅταν βορριάς θεότυφος σαρώνει ὅ,τι τοῦ λάχει.

ΚΛΕΑΡΕΘΗ ΜΑΛΛΑΜΟΥ

Eugène Demolder.

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΟΧΕΣ

Ὁ Εὐγένιος Ντέμολτε γεννήθηκα
στὶς Βρυξέλλες στίς 16 τοῦ Δεκέβρου
τοῦ 1862, καὶ ἀπὸ νωρὶς ἀνακατιώ-
θηκε στὴ γαλλικὴ συμβολικὴ κίνηση.
Τὸ ἔργο του τὸν παρουσιάζει συμ-
βολιστὴ διηγηματογράφου, μυστικι-
στῆ, πλούσιο σὲ μεταφορὰς καὶ λαμπρὸ
ὑφος, ζωγράφου ἐπιδέξιο, καὶ
τέλος, συγγραφέα ἀπλῶν καὶ συγκι-
νητικῶν διηγήσεων.

Ἡ Μπέττα, τὴν ἀνοιξη, διαβαίνει ἀπὸ κάτω ἀπ' τὶς μηλιές· κρατᾷ ἀπ' τὸ σκονιὶ μιὰν ἀσπρὴ κασιόκα μὲ μαῦρες βοῦλες· ὁ οὐρανός, ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ δέντρα, ρίχνει ἀπάνω τους χρυσὰ φεγγίσματα. Καὶ ἡ κοπέλλα, ἔτσι καθὼς μαλώνει τὸ ζῶο πού ἀρπάζει μὲ τὰ χεῖλια τοῦ ἀγριοκάρδαμου, εἶναι δροσερὴ σὺν τὸ ἀντιφῆγγισμα ἐνὸς κρῖνου μὲς στὸ νερό. Ὁ κ. Σενὸς τῆς λέει οἱά:

— Μπέττα, ἄφισέ με νὰ κόψω μιὰ μπουκλα ἀπ' τὰ μαλλιά σου: ἡ ἀνοιξη παιγνιδίζει μέσα τους. Μοῦ φαίνονται σὺν τὴν πρασινάδα ὕστερ' ἀπ' τὶς ἡμέρες τῆς παγωνιάς, καὶ θάβλεπα νᾶβλεπα ἂν κάτω ἀπ' τὶς μασκάλες σου φύτρωναν τὰ θαμνοφυλλὰ σὰ μέσα σ' ἀσημένια κλαδιά. Νὰ ἰδῶ ἂν τὰ μπουμπουκάκια στὰ στήθια σου κοντινέουν νὰ λουλουδίσουν, Μπέττα!

Ἡ Μπέττα συγγριζεῖ τὸ κοραλλένιο γιορντάνι στὸ λαιμὸ τῆς, ὕστερα, πιάνοντας τὶς ἄκρες τῆς ποδιᾶς τῆς, τὸν χαιρετᾷ μὲ μιὰν ἀπόκλιση καὶ τοῦ λέει μὲ μιὰ μαρογαριταρένια φωνή:

— Ὅταν θὰ περάσει ἡ Ἀνοιξη.

Καὶ φεύγει μέσα στὶς μηλιές: Ὁ κ. Σενὸς κοιτάζει τὴν ταπειλὴν τῆς σκουφίτσα νὰ χάνεται κάτω ἀπ' τὶς λεφτοκαριές, ἐνῶ ἡ κασιόκα κάνει νὰ πηδήσει γιὰ νὰ ρπάξῃ κανένα κλωναράκι. Καὶ λέει μόναχος του:

— Ὑπομονή!

Πηγαίνει καὶ κοιτάζει τὴ συλλογὴ πούχει ἀπὸ ἀπάντες καὶ παράξενες πεταλοῦδες: τὰ φτερά τους ἀπλώνονται μεγάλα σὺν παλάμες· κ' εἶναι σὺν ἀλλάξια θαλασσινὰ κεντημένα μὲ σεντεφένια σχέδια· ἔχει ἀκόμα καὶ ποδοῖνους σκαθαβαίους: Ὁ κ. Σενὸς λέει πῶς ἔχουν τὰ χρώματα τῆς ἐλπίδας.

Ἐρχεται τὸ καλοκαίρι.

Ἡ Μπέττα διαβαίνει μὲ μιὰν ἀγκαλιὰ λουλουδία μαζεμένα σὶν κάμπο. Τὸ πρόσωπό τῆς εἶναι ροδοκόκκινο ἀπ' τὰ γέρι τοῦ θέρους· σιὰφτιά τῆς κρέμονται χρυσὰ δαχτυλίδια· τὰ γυνὰ τῆς μπρότσια εἶναι, γύρω ἀπ' τὶς πρασινάδες πού κρατεῖ, σὺν δυὸ ξανθὰ καὶ τριανταφυλλὰ φίδια.

— Νά σε, πάλι, Μπέττα!

— Κί, κί, Σενὸς!

— Ὡ! Μπέττα! Θάβλεπα νὰ ἰδῶ ἂν ἔχει τὶς πλάτες σου ροδίσει ὁ ἥλιος ὅπως τὰ μάγουλά σου καὶ ἂν τὰ μπουμπουκάκια στὰ στήθια σου ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ γινομένου σταριῶ. Εἶμαι δέβαιος, Μπέττα, πῶς